

Oostendse coiffeurs

Een van de meest bijzondere beroepen is toch wel dat van haarkapper, op z'n Oostends nog altijd „den coiffeur” genoemd.

Al van in de vorige eeuwen was dit een heel bijzonder beroep. De coiffeurs waren ook gedeeltelijk chirurgijnen. Voor bepaalde ziekteaandoeningen werden er aderslatingen gedaan. Vandaar dat men nog hier en daar als een vergeten herinnering uit die tijd een al dan niet draaiende stok met witte, rode en blauwe kleuren aan de gevel van een coiffeur ziet hangen. De kleuren stelden de aders en de slagaders voor.

Ik keek eens in de oude kalanders van Oostende naar het aantal coiffeurs dat er vroeger waren en stelde vast dat er juist honderd jaar geleden 8 haarkappers waren. In 1932 waren er al een 60-tal, waarvan er zich 8 als dameskapper opgaven.

Sommige kappers waren zeer beroemd. Men kon hun namen uitspreken en elke Oostendenaar wist dat het om een coiffeur ging. Om er enkele te vermelden : Baeteman, Voeten, Bosman, Larridon, Cheullet, Blomme, Borgers, Stubbe, Pire,...

De grote zaken van haartooi en haarverzorging kwamen er bij toen ook kappersscholen in Oostende werden opgericht. Maar de oude coiffeurszaak, dat was toch iets speciaals. We moeten weten dat de mannen meestal maar op zaterdag-

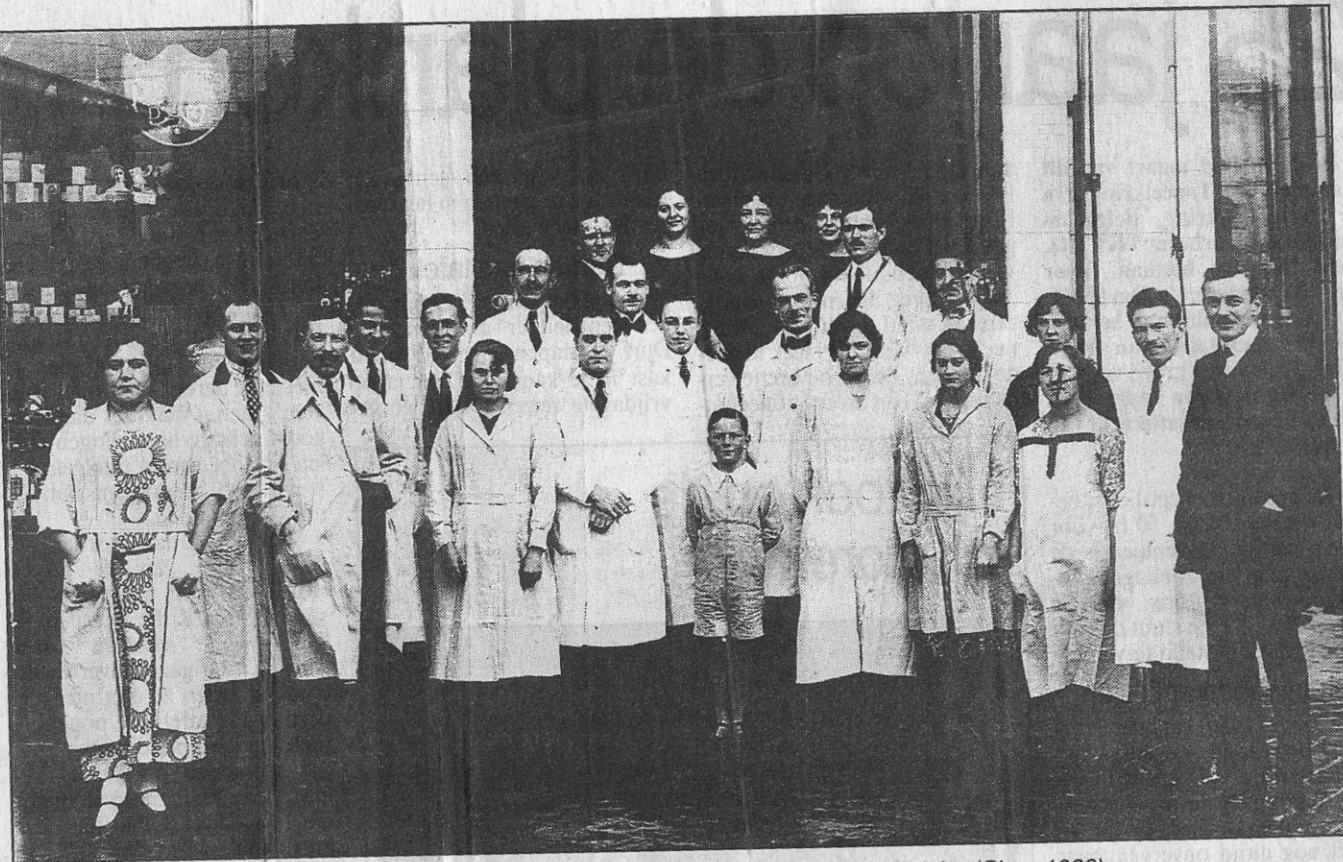
avond of zondagmorgen naar de kapper konden gaan. De zesdagenweek liet hun niet toe vroeger te gaan. Sommigen gingen elke zaterdagavond (de coiffeur hield soms tot 11 u. zijn winkel open) om zich te laten scheren.

Op vele buitengemeenten was de kapper ook herbergier. Hij schoor de cliënten en zijn dame stond achter de tapkast.

Een van de eerste grote zaken in Oostende was ongetwijfeld in de jaren twintig de „Coiffeur pour Dames” Bosman, gelegen op de hoek van het Leopold I-plein en de Kemmelbergstraat. Zoals men op de foto kan zien waren er niet minder dan 24 personeelsleden : van haarsnijders, haarverzorgers, manieuses tot loopjongen inbegrepen.

Jarenlang heb ik Engelse toeristen de zeer ouderwetse etalage met poppen en pruiken, van de oude coiffeur Borgers in de Witte Nonnenstraat, zien fotograferen. Hij was toen al meer dan 80 jaar oud, maar de weinige cliënten die hij had, bediende hij als tijdverdrijf. Nog altijd heb ik spijt dat ik er zelf geen foto van genomen heb.

Enkele kappers waren niet alleen pruikenmakers, maar hielpen de toneelgroepen ook bij het grimeren. Zo heeft Cheullet dit jarenlang met zijn dochter gedaan voor K.V.G.O.-toneel, het „Ijzerbloempje” uit Middelkerke en nog andere verenigingen. Later kenden wij in Oostende ook

Een groepsfoto van het voltallige personeel van Coiffeur Bosman aan het Leopold I-plein. (Circa 1928)

de grimmeur Beernaerts uit Eernegem, die eveneens met zijn dochter door heel West-Vlaanderen trok, om zijn kunnen aanschouwelijk te maken.

Enkele coiffeurs waren om andere zaken befaamd of berucht. Om er enkele op te noemen : Auguste Verbeke, een fantast en volksfiguur bekend als „Col en Manchette” ; Jules

Deman, die gedichten publiceerde, op de Meiboom woonde en zijn cliënteel aanraade zich zelf te scheren ; Adolphe Demulder, die prachtige tekeningen van helicopters maakte nog voor ze uitgevonden waren, maar niet wist hoe de motoren en de schroeven konden draaien ; Stubbe, één van de beste biljarters die Oostende

ooit heeft gekend en heel wat tornooien heeft gewonnen ; Georges Van Roose, die heel veel jeugdig volk wist aan te trekken door een juke-box in zijn zaak te plaatsen ; of de oud-leerling van Georges, coiffeur Chris, die een dierenliefhebber is als geen ander en van zijn huis altijd een asiel heeft gemaakt voor een tiental verlor-

ren honden, enkele poezen en een oud paard.

Ja, van coiffeurs met hun scharen, tangen en tondeuses is er altijd iets heel speciaals uitgegaan, al was het van chirurgijn-aderlater tot grimmeur op de toneelset, zij zijn voor mannen en vrouwen waarschijnlijk altijd de tweede biechtstoel geweest.